

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 29/04/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 111

Niệm Phật là cách giúp tiêu trừ nghiệp chướng hiệu quả nên Phật đã dạy chúng ta nhớ Phật niệm Phật thì được Phật lực gia trì, nhờ đó tâm lý khỏe mạnh. Để đạt được xã hội hài hòa, cần phải làm tốt công tác giáo dục luân thường nhằm giúp mọi người có kiến giải chính xác. Mỗi người biết dùng năng lực cá nhân để tận nghĩa vụ của mình, biết xây dựng tốt năm mối quan hệ ngũ luân, biết cầm chặt năm loại đức hạnh Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí, Tín, mỗi phút giây đều không rời đức hạnh cơ bản làm người. Công tác giáo dục tiến hành ngay từ khi trẻ còn nhỏ thì sẽ không có chuyện đại nghịch bất đạo xảy ra.

Hòa Thượng nhắc chúng ta: ***“Tất cả chúng sanh chúng ta không có cách gì thoát khỏi Sanh Lão Bệnh Tử nên Phật đã chỉ bảo chúng ta chỉ có niệm Phật mới không bị khổ não bức bách. Tất cả thống khổ đều sanh ra từ vọng tưởng chấp trước. Chúng ta chỉ cần nghĩ đến Phật, niệm Phật thì sẽ tiếp nhận Phật lực gia trì, thân tâm thể giới đều trang nghiêm tốt đẹp. Đây là tâm lý khỏe mạnh viên mãn nhất.”***

Con người luôn dùng mọi cách để tìm cầu, đấu tranh. Họ không biết rằng cho dù có tranh danh đoạt lợi cũng không được vì tất cả đều do phước báu định đoạt. Họ không được học giáo huấn Thánh Hiền nên không biết rằng: ***“Trong mạng có nhất định có, trong mạng không nhất định không.”*** Trong mạng đã không có mà cố cưỡng cầu thì vẫn không được.

Chúng ta học Phật quan trọng nhất là giữ được tâm lý khỏe mạnh, từ đó thân cũng khỏe mạnh. Khuôn mặt của chúng ta luôn phản ánh sự biến đổi nội tâm của chúng ta. Khi chúng ta học Phật là chúng ta đã mỹ hóa đời sống và hoàn cảnh sống của mình nên khuôn mặt cũng thay đổi.

Bất cứ Thầy thuốc nào cũng dặn người bệnh giữ tâm lý bình hòa, ăn uống điều độ, nghỉ ngơi đủ giờ giấc và uống thuốc đều đặn. Khi tâm lý khỏe mạnh thì mọi sự được tốt bởi tất cả bệnh khổ đều từ vọng tưởng, chấp trước sinh ra cho nên nếu ngày ngày chúng ta có chỗ nương về thì chúng ta không còn bị bao chao, dao động, nhất định đạt ***“tâm an lý đắc”***.

Hòa Thượng nói rõ: ***“Phàm phu đều có nghiệp chướng. Nếu không có nghiệp chướng thì sẽ không đến thế gian này. Có nghiệp chướng thì có bệnh khổ”***. Trên Kinh Phật có câu: ***“Ái bất trọng bất sanh Ta Bà”*** – việc ái mà không nặng thì không

sanh Ta Bà. “*Niệm bất nhất bất sanh Tịnh Độ*” – niệm Phật mà không nhất tâm thì không về Tịnh Độ. Trong nhà Phật cũng dạy: “*Nghĩ đến thân thể đừng cầu không bệnh khổ, vì không bệnh khổ thì dục vọng dễ sinh*”. Nhờ bệnh mà chúng ta không chủ quan, luôn đề cao cảnh giác, đặc biệt với danh vọng lợi dưỡng.

Hòa Thượng chỉ dạy: “***Muốn tiêu trừ nghiệp chướng thì phương pháp nhanh và hiệu quả nhất là niệm Phật***”. Chân thật niệm Phật là chúng ta nghĩ đến Phật, niệm danh hiệu Phật; nghĩ đến Bồ Tát, niệm danh hiệu Bồ Tát; nghĩ đến “*tâm nguyện giải hành*” của các Ngài và làm theo các Ngài chứ niệm Phật không phải là: “*Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn, đau ốm rát họng chỉ uống công*”. Nếu chúng ta ngày ngày niệm Phật nhưng vẫn bị tập khí dẫn dắt, không làm theo lời dạy của các Ngài thì nghiệp chướng không thể tiêu trừ. Chữ “*Niệm*” trên là chữ “*Kim*” dưới là chữ “*Tâm*” nghĩa là ngay tâm hiện tại có Phật thì mới là niệm Phật.

Cũng vậy, trên Kinh Pháp Hoa có câu: “*Dù cho tạo tội hơn núi cả, chẳng nhọc Diệu pháp vài ba hàng*”. Kinh Pháp Hoa là Kinh Đại thừa thì phải dụng tâm Đại thừa, tâm rộng lớn để tụng thì mới “*chẳng nhọc Diệu pháp vài ba hàng*” còn nếu dùng tâm nhỏ hẹp, “*tự tư tự lợi*”, hưởng thụ “*năm dục sáu trần, tham sân si mạn*” thì cho dù tụng nhiều câu, nhiều bộ cũng không thể tiêu nghiệp. Với hành giả niệm Phật cũng vậy, ngày ngày không làm theo lời Phật dạy mà để tập khí phiền não chi phối thì vẫn là không biết dụng tâm nên không có kết quả.

Hòa Thượng chỉ dạy: “***Kiến quốc quân dân giáo học vi tiên - Kiến lập quốc gia trước tiên phải đem giáo dục làm cho tốt. Mục đích của giáo dục là “Tư Vô Tà” nghĩa là làm cho mọi người có tư tưởng và kiến giải chính xác.***”

Chúng ta chỉ cần có một chút ý niệm sai lệch, tà vạy như trong tâm so đo thành bại, tốt xấu, được mất, hơn thua thì chúng ta sẽ dẫn dắt mọi người đi lệch đường, mọi người sẽ không thể có tư tưởng và kiến giải chính xác.

Hòa Thượng phân tích: “***Việc thứ nhất phải nhận biết mối quan hệ giữa người với người, biết thân phận của chính mình và phải biết dùng năng lực của chính mình để tận nghĩa vụ của mình. Như vậy mới đạt được xã hội hài hòa, thiên hạ thái bình.***”

Cũng vậy, chúng ta làm giáo dục thì phải nhận biết rõ vì sao mình làm giáo dục? Vì để dạy con người ngày càng tốt hơn. Chúng ta cũng phải biết rõ mối quan hệ giữa người với người và phải biết mang năng lực của mình để tận nghĩa vụ trong công việc. Như vậy mới đạt được xã hội hài hòa, thiên hạ thái bình. Ngày nay có những người lợi dụng giáo dục để lấy hết tiền của người ta, thậm chí họ còn lừa thân bằng quyền thuộc của mình. Đó là yêu ma quỷ quái. Người nghe theo rất đông vì yêu ma vẽ ra lợi trước mắt để dẫn dụ họ.

Hòa Thượng khẳng định: “***Giáo dục của người xưa là giúp người ta phòng họa***”. Nghĩa là dạy con người việc tốt để họ không làm các việc xấu. Không để đến khi họ

mắc sai lầm, làm việc xấu rồi mới dạy. Dạy như thế rất mất công. Cũng vậy, khi một đứa trẻ còn ở trong bào thai thì Thánh Hiền đã áp dụng thai giáo, sau khi ra đời họ lại được tiếp nhận giáo dục ở từng lứa tuổi cho nên con người lớn lên không bị sai lệch. Hiện tại chúng ta mang đầy tập khí xấu ác nên việc học tập của chúng ta là bỏ túc. Chúng ta đang phải nỗ lực cạo đi lớp sơn tập khí bên ngoài một cách khó khăn.

Hòa Thượng tiếp lời: **“Giáo dục chuẩn mực từ nhỏ thì không đến nỗi có chuyện đại nghịch bất đạo xảy ra.”** Những thứ trẻ đang tiếp cận là những tin tức xấu độc, là đại nghịch bất đạo nên chúng mới làm ra những việc như thế.

Ngài tiếp lời: **“Giáo dục của người xưa là giúp con người đạt đến một tiêu chuẩn nhất định mà mọi người cùng hiểu cùng làm.”** Tiêu chuẩn đó chính là luân thường đạo lý. Trẻ nhỏ mà được dạy tiêu chuẩn này thì anh ra anh, em ra em, chồng ra chồng, vợ ra vợ, cấp trên cấp dưới phân biệt rõ ràng, Thầy ra Thầy, trò ra trò. Làm người mà đạt đến được tiêu chuẩn như vậy thì sẽ không thể có những việc đại nghịch bất đạo xảy ra.

Cho nên, hiện tại chúng ta làm giáo dục chuẩn mực Thánh Hiền sẽ khó gấp năm, gấp 10 lần so với người xưa vì chính chúng ta cũng chưa được giáo dục nền tảng tốt mà chúng ta chỉ là đang được bổ cứu. Bên cạnh đó, con người ngày nay lại khó tiếp nhận chuẩn mực, họ cho rằng không cần chuẩn mực nhưng bản thân họ lại rất thích chuẩn mực. Ví dụ như trong xã hội, vẫn có người đi lừa người khác nhưng bản thân người đó không muốn mình bị lừa.

Hòa Thượng phân tích: **“Người xưa thường dạy luân thường. “Luân” là quan hệ giữa người với người, có quan hệ cha mẹ, anh em, vợ chồng, bè bạn và quân thần. Quân thần trong xã hội hiện đại là cấp trên cấp dưới, ông chủ và công nhân. “Thường” là đức hạnh căn bản của con người. Không một giây, một phút nào rời khỏi đức hạnh cơ bản làm người này. Trong “Thường” còn có ngũ thường gồm năm loại đức hạnh Nhân, Lễ, Nghĩa, Trí, Tín”.**

Làm người phải có tiêu chuẩn để làm người. Con cái đánh giết Cha Mẹ thì không phải là con người. Con quạ hay rất nhiều loài vật mà còn biết tha mồi về phụng dưỡng Cha Mẹ chúng. Giáo dục của người xưa đã dạy con người đạt đến chuẩn mực làm người.

Bản thân người của Hệ thống chúng ta đi đến đâu cũng làm việc hết lòng, chí công vô tư khiến người thế gian thắc mắc và tự cho là chúng ta thích làm như vậy để có phước. Họ không hiểu được rằng muốn có người tốt thì phải có giáo dục chuẩn mực và bản thân mỗi chúng ta tự nhận thức được rằng con người phải tiếp nhận giáo dục chuẩn mực nên chúng ta luôn cố gắng dụng công học tập và thực hành.

Hòa Thượng nhắc con người phải có giáo dục và giáo dục nền tảng chính là ngũ luân, ngũ thường. Con người còn phải nhận biết và làm tốt được năm mối quan hệ ngũ

luân mới có đủ tư cách làm người. Từ nhỏ nếu trẻ được dạy chuẩn mực thì lớn lên chúng sẽ đối nhân xử thế, hành động tạo tác đều chuẩn mực, không mắc sai lầm.

Chúng ta hằng ngày vẫn làm sai vì chúng ta được bỏ túc ở giai đoạn sau, không được cắm gốc ở nền tảng nên lúc nhớ lúc quên, lúc làm được lúc không. Nhận biết từ nơi chính mình nên chúng ta phải biết cắm gốc cho thế hệ sau của chúng ta, của người thân và của những người xung quanh chúng ta. Đây mới là nguyện vọng của Phật Bồ Tát Thánh Hiền.

Phật từng dạy: *“Thân người khó được, Phật pháp khó nghe”*. Vậy mà, chúng ta đã có được thân người và lại được nghe Phật pháp nên so với biết bao nhiêu người khác hiện đang chỉ nghĩ đến ăn ngủ, không biết mỹ hóa đời sống của mình, thì quả thật chúng ta có đại phước báu, đại nhân duyên.

Bài học hôm trước, Hòa Thượng trích dẫn một đoạn giáo huấn trong Luận ngữ rằng Thánh Hiền thế gian lập chí, lập hạnh cao thượng như: *“Chí ở đạo; giữ ở đức; nương vào lòng nhân từ; cuộc sống thì phải nương vào nghệ thuật”* hay theo Hòa Thượng chính là phải mỹ hóa đời sống của mình.

Người học Phật mong muốn vượt thoát sinh tử luân hồi thì chí nguyện cần phải cao cả hơn gấp nhiều lần như thế. Tuy nhiên, với chí và hạnh như chúng ta hiện tại thì mong muốn của chúng ta khó mà đạt được.

Mỹ hóa nghĩa là làm đẹp, là thay đổi hoàn cảnh đời sống của chính mình. Điều này khẳng định Phật pháp luôn linh hoạt. Tuy nhiên, có nhiều người ăn mặc đơn giản đến mức không để ý đến bề ngoài khiến lôi thôi, tóc tai luộm thuộm. Trước đây còn có nhóm người đang đi làm thì bỏ đi làm, thậm chí bỏ chồng, bỏ vợ, bỏ nhà và cho rằng như thế mới là tu.

Tu hành như thế không lợi ích cho ai, còn khiến Cha Mẹ, người thân nghĩ mình là người kỳ quái và việc tu học thì không mang lại sở đắc gì. Đó là do không có ai dạy, tu mù luyện quán. Phật pháp dạy buông xả trên tâm tức là nội tâm không vướng mắc chứ không phải buông xả trên hình thức, hình thức phải phù hợp với hoàn cảnh.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng mỹ hóa là phải lấy đức hạnh cao thượng làm căn bản mới đúng như trên Kinh Vô Lượng Thọ đã dạy là chân thiện mỹ huệ. Không có đạo đức thì cái đẹp được người ta cho là đẹp chỉ là hoa cắm trong bình, vài ngày là đã héo rồi thối.

Theo Hòa Thượng, một người có đức hạnh thì nhất định trong tâm có đạo, hành nghi lưu lộ ra bên ngoài là đức hạnh. Nếu trong tâm không có đạo thì hành nghi biểu hiện bên ngoài là tập khí xấu ác. Phạm phu thì mê hoặc điên đảo, không hiểu chân tướng sự thật của vũ trụ nhân sinh cho nên phải học Phật, học thân ngữ ý ba nghiệp của Phật để làm theo Phật.

Chúng ta học tập từ nền tảng Thánh Hiền thế gian sau đó chúng ta bước vào học tập Phật pháp. Cái hay theo Hòa Thượng chỉ dạy là dùng giáo huấn Thánh Hiền để giảng giải giáo huấn của Phật, như vậy, giúp chúng ta dễ hiểu, dễ làm. Hòa Thượng nhắc chúng ta: “*Phật pháp là nội học, chứ không phải là ngoại học, không hướng ra bên ngoài tìm cầu.*”

Nhiều người học Phật không hiểu điều này nên họ mãi bôn ba, thậm chí vài chục năm, trải qua nhiều nơi, tiếp cận nhiều người họ cho là thiện tri thức, nhưng về sau họ vẫn ở trạng thái bất an. Thậm chí có người phạm trai phá giới. Chúng ta có đường đi nước bước rõ ràng nên dù có sống trong nghèo khổ thì vẫn thấy hạnh phúc. Còn sống giàu sang mà không có sự an trú trong tâm hồn, không có pháp để nương về tu tập thì khổ không nói ra lời./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!